

EL NEGOCI DELS TÒXICS

Oficialment, tots els estats adherit a la Societat de Nacions estan compromesos a lluitar contra aquesta plaga dels tòxics que, com tots els vicis, és una amenaça constant per la marxa afina de la societat. Però bo serà de saber què fan pràcticament aquells estats per arribar a la supressió absoluta del tràfec d'estupefaents o—usant el títol que encapçala aquestes ratlles—del negoci d'estupefaents. Ningú no sap altra cosa de les activitats policiaques contra aquesta tara, només que diàriament són detinguts uns quants homes o unes quantes dones que venen o prenen les drogues condemnades. Però ningú no sap que les arrels del mal són conegudes i que tanmateix resten inatacades. L'arrel del mal és la fabricació lliure de tòxics i mentre aquesta fabricació no sigui controlada estratègicament, severament pels estats on es produeixen aquestes metzines, tota la resta és ineficà; és més, és contraproduent.

Van a continuació unes dades que més que cap paraula convencen el llegidor que si aquest afer no és encara resolt de l'única manera que hem de voler que es resolgui, és precisament per això; perquè és un negoci.

A la novena assemblea de la Societat de Nacions, el delegat francès va dir que el seu govern havia refusat a donar el permís per l'expedició de quatre tones d'heroïna destinades a Orient. I fins avui encara ningú no sap què se n'ha fet d'aquesta quantitat d'heroïna, equivalent a la consumació lleítima de Suïssa durant quatre segles. Aquestes quatre tones representen quatre cents milions de dosis pel consumidor i vuit cents milions de francs or de benefici pels fabricants.

Sessió tumultuosa a la cambra Argentina

La Cambra de Diputats de la República Argentina a aprovat el Tractat de comerç anglo-argentin, després d'un acaloradíssim debat que ha durat tota la nit.

Els partidaris del president Irigoyen lograren obtenir vuitanta vots a favor del Tractat i encara que els partits de l'oposició votaren en contra, el Govern ha triunfat perquè molts diputats deixaren de votar.

En el transcurs de la discussió varen acalorar-se de tal manera els ànims, que un diputat va treure un revòlver i tractà d'agredir un adversari. Es frustrà el seu propòsit gràcies a la prompta intervenció dels altres diputats.

Aquest Tractat de Comerç ha de ésser sotmès a l'aprovació del Senat, on és quasi segur que serà tirat a baix pel bloc antigovernamental.

Mesos enrera la policia francesa s'incautava d'unes maletes de l'embaixador de l'Afganistan i en les quals havia 250 Kg. de drogues.

I cal tenir en compte que aquesta era la dotzena operació amb un total de tres tones.

Un país no pot exportar aquesta mena de mercaderies si el comprador no posseeix un permís especial del govern de l'estat on van destinades. Però com que els fabricants es preocupen més de saber si el comprador és un bon pagador que si és una persona digna, aquests requisits són inútils.

Als Estats Units la morfina es ven al preu oficial de 101 dòllars el quilo. El seu preu de venda clandestina és de 125.000 dòllars.

Una tona de estupefaents representa pel cap baix 100 milions de dosis i un benefici de 200 milions de francs.

I ara, davant d'aquestes xifres ja no és d'estranyar-se que hi hagi gent que perdi tota mena d'escrúpuls i estigui disposada a córrer tots els riscos, ni que hi hagi fabricants disposats a fer-se milionaris al marge de la llei, i ni que hi hagi funcionaris públics que es deixin subornar.

I l'anèmica Societat de Nacions veu impassible com la comissió encarregada de la qüestió dels tòxics, refusa a fer complir als estats signataris de la convenció contra les substàncies tòxiques l'article 5 i que diu: «Les parts contractants dictaran lleis o reglaments eficaços, de manera que es limiti exclusivament als usos mèdics i científics la fabricació de les substàncies a les quals es refereix el present capítol».

A. INVERS

L'afició a la Rifa

Els bitllets de la Rifa de Nadal s'han exhaurit, ja fa molts dies, a les Administracions de Barcelona.

Els directores del negociat de la «Loteria Nacional» han declarat recentment que cada dia creix l'afició a jugar a la rifa.

La recaptació total que l'Estat percep per la rifa és d'uns 400 milions de pessetes a l'any.

D'aquests 400 milions se'n dedica molt prop del 7 per 100 a comissions i premis.

El nombre de premis s'estableix d'acord amb un quatre o cinc per cent del nombre de bitllets del respectiu sorteg i el de quantitats en la proporció de dues terceres parts.

Caldrà repetir-ho? Es despesen cada any, per a jugar a la rifa 400 milions de pessetes.

I el poble ha consagrat la frase «treure la rifa» en el sentit de cosa difícil o certament extraordinària.

EL DIA: Teléfon 342

“Al servicio de la República”

Lerroux explica què serà el seu llibre

«Heraldo de Madrid» publica un interviu que José Luis Salado ha fet a en Lerroux. En reproduïm els troços que ens semblen més interessants.

«—¿Y cómo ha nacido en usted la idea de publicar un libro?

—Sencillamente porque había recibido ofertas de dos editores. Acepté la de Morata, y aquí me tiene usted trabajando en las cuartillas de mi libro. Que no es, en definitiva, sino una serie de impresiones rápidas sobre los jalones que trazan el camino de mi vida pública.

—Entonces eso que dice el «ABC» de que el libro es un estudio detenido de los seis años últimos...

Lerroux hace un ademán evasivo:

—No hay tal estudio minucioso—dice—. Ni siquiera hay una investigación histórica de la dictadura. Hay, sí, una investigación periodística, cronológica... Busco, en efecto, los orígenes de la actual situación política. Es decir, cómo va preparándose y concentrándose el advenimiento de la dictadura. Luego estudio la actuación republicana durante estos últimos años, y me refiero también naturalmente a mi labor personal. El tema, como usted juzgará, merece un análisis profundo. Pero repito que yo no lo he hecho. Estoy escribiendo el libro muy de prisa, casi con fiebre... Quizá si dejase guardadas las cuartillas del libro en el cajón de mi mesa y las leyera al cabo de tres meses, tendría que variar algunos capítulos...

—El libro, en usted, ¿es una improvisación?

Dice que sí. Y añade:

—Pero no crea usted; tengo material más que sobrado para escribir, si le gusta a la gente este primer volumen, otros libros. Claros que sobre temas diferentes.

I més avall:

—«¿Quiere usted indicarme, explicada ya la idea general del libro, algunos temas, algunos capítulos?

—Con mucho gusto. Hablo primeramente de mi formación espiritual; relato a seguido algunos hechos culminantes de nuestra historia contemporánea, a los que yo asistí como testigo... Y luego paso a ocuparme de los atentados políticos que aumentaron la crisis de grandes figuras que padecemos; la muerte de Canalejas, la muerte de Dato... De aquí voy al terrorismo, a las juntas de defensa, a la indisciplina social, a las huellas de la postguerra... Vea usted si los temas no dan de sí para algo más que unas consideraciones rápidas».

I en despedir-se, Lerroux li demana que faci constar que:

«Agradeciendo mucho el honor

Davant l'aparició de “Al servicio de la República”, Lerroux diu que sent la impaciència de l'autor que publica el seu primer llibre.

L'urbanització de Manresa

«La Veu de Catalunya», en la seva edició d'ahir, dedicava una pàgina, informativa i comercial a Manresa. En ella hi trobem el següent article que signa Just Pineda, que creiem interessant reproduir.

Manresa cada dia adquireix més extensió en el seu radi. Abans, als ulls del foraster, la nostra ciutat no era altra cosa que un barri antic de Barcelona amb els seus carrers tortuosos i estrets, aparedats per cases de quatre o cinc pisos on el sol entra només a l'estiu. Avui, però, quan arriba un foraster per poc que la recorri veurà tot seguit que Manresa va estenent-se més i més, cercant l'aire sa i pur dels afores. Manresa segueix, doncs, la correntia establerta a moltes ciutats d'acord amb les normes elementals de la higiene ciutadana i els nostres indrets s'omplen de cases blanques i assolellades on no falta pas el seu jardí exterior ni el petit hortet al darrera.

Els carrers cèntrics, mitjançant l'asfaltat adquireixen la magnificència d'una via cèntrica de la capital i amb l'arranjament del Passeig i Plaça del Grup Escolar hom donarà per acabades les reformes interiors de la ciutat. Cal confessar que últimament s'ha donat un gran pas en la solució del nostre problema urbà, que tan endarrerit estava.

Però al creixement extensiu de Manresa s'hi oposa una gran dificultat que fins ara no ha estat vençuda. La línia dels Ferrocarrils Catalans, la major part d'ella fa pocs anys construïda, forma una muralla que dificulta en gran manera la urbanització dels nostres afores. Dificilment poden urbanitzar-se els carrers separats de la ciutat per aquesta malla d'acer. Caldria que l'Ajuntament, i amb ell la ciutat, es donés compte del que això representa per al creixement de Manresa i treballés el necessari perquè aquest cercle s'allunyés.

Hem vist molts carrers nous que de bell antuvi i gràcies a l'esforç mancomunat dels seus propietaris adquirien de bell principi un caire força atractiu i força urbà. Falta només que l'Ajuntament doni l'indispensable ajut perquè el carrer quedi completament urbanitzat i faci goig. Però els carrers per on passa l'esmentat ferrocarril, l'urbanització i embelliment per ara segueixen estacionaris. A la barriada dels Dolors, on hi han aixecades multitud de cases sense ordre ni concert estan completament privats de la visió de la ciutat a causa del terra-

con que «A B C», por desconocer nuestra organización, me distingue al llamarme «jefe de la Alianza Republicana», me interesa decir, afectuosamente y sin molestia para el periódico de la mañana, que si yo soy jefe de algo es a título de director del partido republicano radical. La Alianza es una federación de fuerzas, que no tiene jefe o en la que todos somos jefes.

plé que a sis o més metres d'alçada passa per aquell indret. Es clar que aquesta barriada es lluny de la ciutat, a uns deu minuts, però cal tenir en compte que els propietaris de les cases, generalment obrers que amb els seus estalvis han construït la caseta, han d'anar allí perquè els terrenys són a més bon preu i no tenen cap esperança que llur casa formi part d'un carrer, car veuen la muralla que els deixa completament isolats. I una prova n'és el carrer de Saclosa, que tot ésser construït des d'alguns anys i mai no ha pogut fer el goig que fan, per exemple, els carrers de la barriada «dels frares».

Caldria, doncs, que l'Ajuntament, preocupat fins ara en reformes interiors, es preocupés també dels ciutadans de l'exterior i es plantegés d'una vegada aquest vell problema que dificulta en gran manera la urbanització i expandiment de la ciutat i fa que els seus entorns siguin isolats gairebé totalment del centre de la població. Es clar que tot té les seves dificultats, però creiem que si arribéssim a una solució d'aquesta interessant qüestió ciutadana, les dificultats les trobaríem petites perquè seria un dels passos més fermes a l'engrandiment de la ciutat.

L'Ajuntament té la paraula.

Les voreres esbotzades

En una de les nostres darreres edicions parlàvem de les voreres esbotzades. La pregunta d'uns ciutadans demanant-nos quan serien arrenjades les voreres dels carrers pavimentats de poc, fou traslladada a l'autoritat municipal. La pregunta fou ben dirigida i la resposta no ha tardat a venir.

Un regidor ens informa, per tal que ho fem a nostre torn, als ciutadans interessats, que les voreres dels nostres carrers seran refetes per la primavera, per tal que els freds no dificultin la seva construcció, ni posin en perill la seva solidesa, ni la seva durada.

Tal com ens ha estat dit ho diem. Per la nostra part opinem que àdhuc admetent que el fred dificulti una cosa tan senzilla, des del temps de l'esbotzament a la vinguda dels freds hi havia temps de refer totes les de Manresa.

Entre tant, però, els propietaris reposen.

Aquest número ha passat per la prèvia censura governativa